

KATHLEEN McGURL

★ VALTAMEREN KÄTKEMÄ ★

KATHLEEN McGURL

VALTAMEREN KÄTKEMÄ

Suomentanut
Tuukka Pekkanen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Tuukka Pekkanen
Suomenkielinen laitos © Tuukka Pekkanen
ja Bazar Kustannus 2026

Englanninkielinen alkuteos The Lost Sister
Copyright © Kathleen McGurl 2021

First published by HQ in 2021. Published in arrangement
with HarperCollins Publishers Ltd.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-388-6

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Pojalleni Conor McGurlille, joka auttoi
kehittämään kirjan juonta lukuisilla kävelyretkillä
ulkonaliikkumiskiellon aikana.

HARRIET, 2019

Harrietilla ei ollut aavistustakaan, kuinka saisi tavaramääräänsä vähennetyksi niin paljon, että mahtuisi huomattavasti pienempään asuntoon. Hän käyskenteli asuntonsa huoneesta toiseen, sormeili koristuksia, kosketeli tuolien selkänöjia ja silitti pöytien kiiltävää pintaa. Kaikkeen oli kerääntynyt lukuisia muistoja hänen seitsemänkymmentävuotisen elämänsä varrelta: Takanreunukselle asetettu ukon pään muotoinen tuoppi, joka oli kuulunut hänen äidilleen ja johon hän muisti olleensa kovin kiintynyt lapsuudessaan. Ruokasalin pöytä ja tuolit, joiden hankkimiseen hän ja John olivat avioliittonsa alkuvuosina säästäneet rahaa päätettyään vakaasti hankkia laadukkaita huonekaluja, jotka kestäisivät eliniän. Jos halusi asettua mukavasti lukemaan kirjaa, suuri pehmeä ja paljon uudenaikaisempi sohva, joka oli ostettu vasta noin kymmenen vuotta aikaisemmin, oli niin mukava, että soveltui tarkoitukseen täydellisesti. Se ei ikimailmassa mahtuisi sellaiseen kahden makuuhuoneen pientaloon, jollainen Harrietin pitäisi tyttärensä Sallyn mielestä ostaa. Eikä mahtuisi

ruokapöytäkään, mutta kuinka Harriet kykenisi luopumaan niistä? Ja siinä oli vasta alakerta. Yläkerrassa oli neljä makuuhuonetta ja työhuone täynnä tavaraa. Sitten oli vielä ullakko. Se oli valtava ja täynnä laatikoita. Niitä oli loputtomasti. Kuka tiesi, mitä ne sisälsivät?

Sieltä heidän oli määrä aloittaa sinä päivänä. Ullakolta. Sally oli ehdottanut sitä soittaessaan edellisenä iltana. ”Tulen ylös kanssasi, äiti, tehdään se vähän kerrallaan. Se alkaa tuntua helpommalta, kunhan pääsemme vauhtiin, mutta ymmärrän, että se on raskasta.”

”Onko sinulla varmasti aikaa?” Harriet oli kysynyt. ”Entä Jerome?”

”Hänellä on tänään hyvä päivä. Hän on koulussa ja voi niin hyvin, että pääsee varmaan huomennakin. Niin että kyllä minulla on aikaa. Nähdään kymmenen maissa. Haetko minulle McKinleyn leipomosta suklaasarvia?”

”Totta kai, kulta”, Harriet oli vastannut. Nyt sarvet olivat uunissa lämpiämässä, ja kahvi oli valmista. Sally tulisi millä hetkellä hyvänsä, jolloin heidän olisi pakko alkaa penkoa ullakkoa ja käsitellä sinne neljänkymmenen vuoden aikana varastoituja romuja ja muistoja.

Ulkona oli myrskyisä maaliskuun päivä. Välillä satoi vettä. Täydellinen päivä epämieluisan sisäaskareen hoitamiseen, sellaisenkin, joka luultavasti osoittautuisi henkisesti vaikeaksi ja tunteelliseksi.

Ovikello soi, ja Harriet kiirehti avaamaan oven, hymyili ottaessaan vastaan vanhimman tyttärensä: sen heistä, joka oli jäänyt asumaan lähelle häntä Bournemouthiin, jota hän tapasi joka viikko ja joka oli tukenut häntä Johnin kuoltua yllättäen ja sitä seuranneiden yhdeksän kuukauden

aikana, kun Harriet oli totutellut elämään ilman miestänsä. Kaiken tämän Sally oli tehnyt, vaikka hänellä oli niin paljon omiakin ongelmia. Harriet halasi tyttärtään ja antoi hänelle poskisuukon. ”Hei, kulta. Kiitos kovasti, kun tulit auttamaan.”

”Ei kiittämistä. Toden sanoakseni olen iloinen, kun ei tarvitse muutamaan päivään ainoastaan hoitaa Jeromea. Saitko sarvet uuniin?”

”Totta kai! Olin McKinleyn ulkopuolella jo ennen kuin se avattiin tänään. Juodaan kahvia ja syödään sarvia ennen kuin kavutaan sille inhalle ullakolle.” Harriet teeskenteli värähtävänsä ajatellessaan tulevaa, ja Sallya nauratti.

”Luulen, että alat pitää siitä, kunhan pääsemme alkuun. Romun pois heittäminen on sisäisesti puhdistavaa.”

Harriet nyökkäsi ja kaatoi kahvia. Ei hän ollut huolissaan romusta vaan muistoista, joita he kenties löytäisivät ullakolta. ”Niin varmasti. No niin, istuhan sitten ja kerro, kuinka pieni tyttärenpoikani jaksaa.”

”Jerome on hyvässä kunnossa.” Sally haukkasi palan lämpimästä leivonnaisesta. Hänen oli heti pakko ottaa lautasliina, joita hänen äitinsä oli pinonnut pöydälle, ja pyyhkiä suupielestään suklaata. ”Ovatpa nämä hyviä niin kuin aina. Hoidot ovat sellaisessa vaiheessa, että Jeromella on enemmän voimia kuin tavallisesti, ja ne riittävät muutamaan koulupäivään. Olen hirveän iloinen, että hän saa välillä tilaisuuden elää tavallista elämää ja leikkiä kavereidensa kanssa, ja minä saan tilaisuuden tehdä välillä jotain muutakin kuin vaihdella DVD-levyjä, kun hän makaa sohvalla.”

”Voi pientä. Tehoaako kemoterapia?” Kuusivuotiaalla Jeromella oli muutamaa kuukautta aikaisemmin todettu

akuutti leukemia. Se oli ollut heille kaikille melkoinen täys-
tyrmäys. Se tuntui niin epäoikeudenmukaiselta.

”Toivon sitä kovasti.”

Harriet vilkaisi tyttärensä. Sallyn ääni oli särkynyt
äsken vähän, ja hänen silmissään näkyi paljon puhuvaa
kimmellystä. Aika vaihtaa puheenaihetta. Harriet tiesi, että
Sally ei mielellään näyttänyt tunteitaan ja että hänelle oli
raskasta puhua Jeromen sairaudesta. Jo alkuvaiheessa, kun
diagnoosi oli vasta tullut, hänen oli ollut vaikea kertoa,
mitä lääkäri oli sanonut. Tämän päivän tarkoitus oli osaksi
saada Sallyn ajatukset muutamaksi tunniksi pois Jeromesta.
”Jos olet juonut kahvisi, voisimme aloittaa. Olen jo vetänyt
ullakon tikkaat alas.”

”Selvä juttu. Ruvetaan hommiin.” Sally nousi yllättäen
ja pyyhkäisi silmiään, ja johdattaessaan heidät keittiöstä
yläkertaan Harriet teeskenteli, ettei ollut huomannut mi-
tään. Ullakolle johtava luukku oli porrastasanteen ylä-
puolella, ja heidän oli kierrettävä tikapuut. ”Mene sinä
ensin, äiti. Ole varovainen.”

”Pärjään tikkailla vallan mainiosti”, Harriet sanoi. Hän
oli eloisa, vaikka olikin seitsemänkymmentävuotias; hän
kävi joka viikko pilateksessa ja pyöräili kaikkialle. Silti hän
kiipesi tikkaat varovasti. Olisi kovin noloa pudota Sallyn
läsnä ollessa. Sitä tytär ei antaisi ikinä anteeksi.

Päästyään ullakolle Harriet naksautti valon päälle kat-
kaisijasta. Ullakko oli suurikokoinen levypinnoitettu tila,
ja sen kaltevassa katossa oli ikkuna, joka päästi sisään him-
meää valoa. Vapaata lattiatilaa oli hyvin vähän. Huoneessa
oli laatikoita laatikoiden päällä. Nurkkiin oli työnnetty
kasseja. Sinne tänne oli asetettu huolimattomasti pieniä

huonekaluja. Johnin golfmailat lepäsivät tulisijaa vasten. Niihin nojasi puolentusinaa kehystettyä kuvaa. Viättävän katon alle oli sysätty syvälle laatikoittain Sallyn ja Davinan vanhoja koulukirjoja. Keskellä oli kolme laatikollista kirjoja ja pikkuesineitä, jotka Harriet oli jo pannut valmiiksi pihakirpputorilla myytäväksi, mutta ei ollut saanut vieläkään sitä aikaiseksi. Kaksikymmentä vuotta aikaisemmin hän oli tuonut äitinsä talosta pinon laatikoita aikomuksestaan järjestellä niiden sisältö, joka ei loppujen lopuksi ollut kuitenkaan päätynyt hänen omaa ullakkoaan pitemmälle. Nyt tavarat kököttivät ullakon siinä osassa, joka oli alun perin tarkoitettu kävelytilaksi huoneen poikki.

”No niin. Mistä aloitetaan?” Sally kysyi. Hän ilmestyi luukusta seisomaan Harrietin vierelle kädet lanteilla. Sally katseli ympärilleen ja yritti huonolla menestyksellä kätkeä hämmästyksensä nähdessään käsiteltävän tavaran määrän. ”Ikävä sanoa, mutta täällä on vielä enemmän rojua kuin muistin.”

”Niinpä, mutta tiedän suunnilleen, missä mitäkin on. Minulla on tavallaan järjestelmä”, Harriet sanoi, mutta kuulosti epävarmalta jopa omasta mielestään. ”Tuolla on joulukoristeita. Kaikki tuo on isoäitisi talosta. Sinun ja Davinan tavaroita on tuossa nurkassa. Tuolla on valokuvia, dioja, diaprojektori ja sen sellaista.”

”Mikä tämä pino on?” Sally piteli kättä kiikkerällä laatikkopinolla. Alimpaan laatikkoon oli tussikynällä kirjoitettu avuliaasti sanat ”vanhaa tavaraa”.

”Ei aavistustakaan”, Harrietin oli pakko myöntää. Hänellä oli karmaiseva aavistus, että ”vanhaa tavaraa” sisältävä laatikko oli saattanut olla suljettuna siitä lähtien, kun

he olivat muuttaneet tänne Johnin kanssa edellisestä talostaan melkein neljäkymmentä vuotta aikaisemmin.

”No niin, aloitetaanko sitten tästä?” Vastausta odottamatta Sally nosti päällimmäisen laatikon pinon päältä, avasi sen ja kurkisti sisään. ”Maljakkoja. Kirkontornien muotoisia suola- ja pippurisirottimia. Kuva Colosseumista.”

”Aha. Äidin vanhoja sekalaisia pikkuesineitä. Ajattelin, että ne olisivat noissa kasoissa.” Harriet osoitti vanhan matka-arkun päällä olevia laatikoita. ”Mutta aloitetaan vain tästä.”

”Mikä on suunnitelma?” Sally kysyi pidellen mausteastioiden kokoelmaa. ”Yhteen pinoon kaikki säästettävät tavarat; yhteen ne, jotka annetaan hyväntekeväisyyteen tai kirpputorille; ja yhteen poisheitettävät, niinkö? Ja säästetään vain sellainen, millä on todellista arvoa tai tunnearvoa.”

Harrietia hymyilytti. Sally oli paljon tehokkaampi kuin hän. Tyttären talo oli aina siisti eikä siellä ollut lainkaan rojua. ”Kuulostaa hyvältä. Alkajaisiksi voit panna mausteastiakokoelman hyväntekeväisyyspinoon. Olen aina inhonnut sitä. Äiti osti sen Yorkin-lomalla vuosia sitten.”

”Minä oikeastaan pidän siitä”, Sally sanoi, ”mutta en minäkään aio säästää sitä.” Hän vilkuili ympärilleen, löysi tyhjän laatikon, jossa oli ollut vanha kuvaputkitelevisio, ja pani kokoelman sinne. Hän otti taskustaan tussikynän, kirjoitti laatikon kylkeen ”Hyväntekeväisyyteen.” ja tarttui rumaan vihreään maljakkoon, jonka yhdessä reunassa oli särö.

”Roskikseen”, Harriet sanoi, ja Sally nyökkäsi. Maljakko pantiin eri laatikkoon.

Ensimmäinen laatikkopino käytiin läpi nopeasti, ja kun se oli tehty, Harriet huomasi ilokseen, että oli päättänyt säästää vain kaksi pientä esinettä: mustarastaanmuotoisen, piirakanvalmistukseen tarkoitettun kartion; jota hän muisti äitinsä käyttäneen; ja kehystetyn valokuvan vanhemmistaan hääasuissaan. Laatikot, joissa luki ”roskiin” ja ”hyväntekeväisyyteen”, olivat täynnä. ”Viedään nämä alakertaan, jotta saadaan tänne lisää tilaa; juodaan teetä ja jatketaan sitten”, Sally ehdotti.

Harriet myöntyi. Hän jäi ullakolle siksi aikaa, kun Sally kiipesi alas, ja ojensi laatikot sitten tyttärelleen. ”Tarkoitus on hankkiutua eroon laatikoista sitä mukaa, kun työ etenee”, tämä sanoi. ”Kun lopetamme tältä päivältä, käy heittämässä nuo kierrätyskauppaan ja nuo toiset roskikseen ennen kuin jatkat lajittelua.”

”Kyllä pomo”, Harriet sanoi ja teki leikkimielisen sotilas-tervehdyksen. Oli aina helpompaa vain tehdä, niin kuin Sally ehdotti. Tyttären järjestelmällisyudentajua täytyi kyllä ihaila. Vähä vähältä. Se oli ainoa oikea tapa, niin kuin tämä oli sanonut. Ja toden totta: se oli puhdistavaa. Viiden laatikollisen jälkeen tehtävää oli vielä paljon, mutta oikeastaan oli hauska puuhaila Sallyn kanssa. Harriet arveli, että työ muuttuisi vaikeammaksi, kun he pääsisivät tavaroihin, jotka palauttaisivat hänen mieleensä muistot yhteisestä ajasta Johnin kanssa. Tosin suurin osa niistä oli sentään vielä alakerrassa. Ne Harriet kävisi mieluiten läpi yksikseen ajan kanssa nauttien muistoista esineitä lajitellessaan. Sally panisi hänet kuitenkin kiirehtimään liikaa, jolloin oli olemassa vaara, että hän heittäisi pois jotakin, mitä katuisi myöhemmin.

Heidän juotuaan virkistävän teekupillisen (ja Sallyn syötyä vielä yhden suklaasarven), he palasivat ullakolle.

”Mitä seuraavaksi?” Sally kysyi.

Harriet katseli ympärilleen. Ullakolla näytti siltä kuin he eivät olisi tehneet juuri mitään, vaikka he olivat työskennelleet jo pari tuntia. ”Tuo kasa kai. Jatketaan äidin vanhojen tavaroiden setvimistä. Ellet sitten halua käydä käsiksi vanhoihin leluihisi.”

Sallya nauratti. ”Älä vain sano, että vanhat nukkemme ovat edelleen täällä! Eikö ne olisi voinut viedä vaikka johonkin koulun tapahtumaan?”

Harriet kohautti hartioitaan. ”Aioin aina viedä nuket johonkin sellaiseen, mutta...” Hän huokaisi. ”Sitten Davina sai tyttärensä, ja ajattelin kai siksi pitää ne...”

”Ai siltä varalta, että hän joskus ilmestyy tänne mukanaan loput lapsenlapsesi?” Sally nauraa pärskähti. ”Ei kovin todennäköistä. Hän on niin saamarin itsekäs. Hänen lapsensa ovat kai jo kahdeksan ja kymmenen. Etkä ole edes saanut tavata heitä.”

”Niin, niin.” Harriet heilautti kättään estääkseen Sallya jatkamasta. Jos hän puhui tilanteesta liikaa, hän puhkesi aina jossain vaiheessa väistämättä itkuun. Se, miten Davina oli lähtenyt kotoa teini-iässä ja katkaissut kaikki yhteydet lukuun ottamatta satunnaisia puheluita tuntemattomasta numerosta, teki todella kipeää. Samoin tapa, jolla hän oli ilmoittanut Harrietille tämän ensimmäisen lapsenlapsen syntymästä postikortilla kokonaiset kaksi kuukautta syntymän jälkeen, eikä lapsen isoäiti vielä nytkään, kymmenen vuotta myöhemmin, ollut saanut tavata pikku Autumnia eikä tämän pikkusisko Summeria.

Samoin kuin se hirvittävä päivä... tapaus, jonka jälkeen Davina oli visusti päättänyt pysyä loitolla. Tosin jos rehellisiä oltiin, he eivät olleet vieraantuneet yksinomaan Davinan itsekkyyden takia. He kaikki olivat olleet osasyllisiä siihen.

Sally kuitenkin jatkoi puhumista. ”Onko hän edes soittanut viime aikoina?”

”Ei ihan hiljattain”, Harriet joutui myöntämään.

”Tietääkö hän? Siis Jeromesta?” Sallyn äänensävy oli hyökkäävä.

”Ei. En ole saanut tilaisuutta kertoa.”

Sally pudisteli päätään. Hänen leukansa nyki kuin hän olisi yrittänyt saada suuttumuksensa hallintaan. Hetkeä myöhemmin hän huokaisi ja pudisti päätään. ”Olet oikeassa. Ei ajatella sitä enää. Jatketaan vain isoäidin tavaroiden järjestelyä. No niin, seuraavaksi tämä laatikko.” Sally avasi laatikon, jossa luki: ”Koristeita”, ja he jatkoivat tavaroiden lajittelemista kolmeen pinoon.

Kolme laatikkoa myöhemmin he olivat käsitelleet kaikki Harrietin äidin tavarat. Harriet ilahtui huomattavasti säästäneensä vain kourallisen esineitä tunnesyistä.

”No niin, entäs tämä sitten? Mikä tämä on, jonkinlainen matka-arkkuko?” Sally taputti arkkua, joka oli ollut laatikoiden alla.

Harriet nyökkäsi. ”Isoäitini taisi käyttää sitä merimatkoilla. Äidillä oli se säilössä ullakolla, ja käytyäni hänen talonsa läpi siirsin sen tänne.”

”Mitä siinä on?”

”Ei aavistustakaan. En ole koskaan katsonut. Se on lukossa, eikä minulla ole avainta. Emmekä me mitenkään saa

sitä täältä alakertaan. Ehkä voitaisiin vain työntää se ulla-
kon nurkkaan ja jättää tänne myyntiin asti.”

Sally tuijotti äitiään kasvoillaan äärimmäisen kauhis-
tunut ilme. ”Ei missään tapauksessa. Tätä ei jätetä tänne.
Täällähän saattaa olla todellisia helmiä. Mitä tarkoitat
merimatkoilla?”

”Isoäiti oli nuorena töissä valtameriristeilijöillä”, Har-
riet vastasi. ”Sen takia hän kai pakkasi tavaransa matka-
arkkuun. Jotta ne kulkisivat helpommin mukana laivalla.
Isoisäkin työskenteli aluksella. Siellä he tapasivat.”

”Tuossa on tunnuskin: White Star Line. Se kuulostaa
tutulta”, Sally sanoi ja rypisti otsaansa tihrustaessaan
matka-arkun kylkeä.

”Sehän se oli. Isoäiti työskenteli *Olympicilla*, joka lii-
kennöi Atlantin yli Southamptonista New Yorkiin.”

”Hmm. Sanoitko, että sinulla ei ole avainta?”

”Ei ainakaan tietääkseni. Harmi.” Harriet siveli arkun
pintaa sormillaan ja tunsi kaikki sen naarmut ja kolhut.
Löytynyt arkku oli herättänyt hänen mielenkiintonsa iso-
äitinsä elämän varhaisvaiheita kohtaan. Hän muisti istu-
neensa lapsena isoäidin polvella kuuntelemassa lumoutu-
neena tarinoita merielämästä. Hän oli katsellut iloisena,
kun isoäidin silmät syttyivät loistamaan ryppyisillä, puute-
roiduilla kasvoilla tämän kertoillessa niitä. Harriet muisti,
miltä isoäidin kädet olivat tuntuneet, kun tämä oli kietonut
ne hänen ympärilleen – hajuveden ja puuterin tuoksun ja
lempeästi sointuvan äänen. Isoäidin tarinoita hän ei kuiten-
kaan muistanut kovin tarkasti. Jäljellä oli vain hataria
muistumia kertomuksista hyttipalvelijana risteilyaluksilla
vaativien, hemmoteltujen matkustajien juoksutettavana.

Ja nyt täällä Harrietin ullakolla olikin isoäidin vanha matka-arkku, jota tämä oli käyttänyt ollessaan merillä. Hän huokasi. Kuinka kiihkeästi hän halusikaan kurkistaa sen sisään!

”Kuule, äiti.” Sally oli polvillaan arkun edessä ja tarkasteli sitä huolellisesti. ”Luulin sinun sanoneen, että tämä on lukossa.”

”Niin se onkin.”

”Eikä ole. Salpa vain on vähän jäykkä. Katso.” Harrietin katsellessa Sally naksautti salvan auki ja työnsi sitten molemmin käsin kannen ylös. Se narisi kohotessaan kuin sen kiinni sinetöinyt vuosikymmenten lika olisi murtunut, mutta sitten se oli auki, avoin kansi lepäsi saranoillaan, ja sisältö paljastui ensimmäisen kerran moneen vuosikymmeneen.

EMMA, 1911

Emma Higginsin varhaisin muisto oli laivalta. Tai ei kai se oikeastaan ollut mikään laiva, vaan pieni höyryalus, joka liikennöi Southamptonin ja Wightsaarella sijaitsevan Cowesin välillä. Hän oli ollut noin neljävuotias ja hänen sisarensa Ruby vasta pikkuvauva, eikä toinen sisar Lily ollut vielä edes syntynyt. Emma oli ollut haltioissaan päästessään alukseen ja ihmeissään siitä, miten niin suuri kulku-neuvo pysyi pinnalla. Hän oli hämmästellyt kannelta avautunutta näkymää Southamptonin hävitessä vähitellen näkyvistä ja Cowesin lähestyessä vääjäämättä.

Sinä päivänä perhe oli aluksella, koska he olivat muuttamassa Wightsaarelle. Emmen isä George oli saanut työpaikan Sandownin muodikkaassa lomakylässä sijaitsevasta uudesta hotellista. ”Siellä on uimaranta, jolla voit leikkiä”, hän oli sanonut Emmalle, ”ja meri, jossa voit kahlata. Sandownissa elämämme on suurenmoista!” Kaikkein eniten Emmen mielikuvitusta oli kuitenkin kiihottanut merimatka Southamptonin jokisuualueen läpi Solentinsalmen poikki. Näin jälkeenpäin ajatellen se oli varmaankin ollut

hetki, joka oli herättänyt hänessä elinikäisen innostuksen merielämää kohtaan.

He olivat asuneet Sandownissa melkein kymmenen vuotta Georgen työskennellessä hotellissa, ja Emman äiti Amelia oli tehnyt tilauksesta ompelutöitä siihen asti, kunnes George oli yhtenä myrskyisänä yönä joutunut rosvojoukon hyökkäyksen kohteeksi kuljettaessaan hotellin tuottoja tallettavaksi pankkiin. Rosvot olivat mukiloineet Georgen, vieneet rahat ja jättäneet hänet lojumaan ojaan. Hän oli saanut murtumia kylkiluihin ja kalloon. Ohi kulkeva poliisi oli löytänyt hänet muutamaa tuntia myöhemmin, mutta hän ei enää ollut toipunut vammoistaan. Kuultuaan uutisen Amelia oli luhistunut ja joutunut viikoksi vuoteen omaksi, mihin mennessä vuokra oli eräännytynyt, eivätkä perheen rahat olleet enää riittäneet sen maksamiseen.

Sen vuoksi Emman toinen merimatka oli paluu Cowesista Southamptoniin, mihin isättömäksi jäänyt perhe asettui joksikin aikaa Amelian sisaren luo, kunnes Amelia tunsu kykenevänsä nousemaan vuoteesta, ottamaan vastaan töitä pyykkärinä ja ompelijattarena ja muuttamaan tyttäreineen pieneen rivitaloon sataman lähistölle.

Nyt kiiruhtaessaan takaisin samaiseen taloon palaen halusta kertoa uutisensa Emma mietti, mitä äiti ja sisaret mahtaisivat tuumata siitä. Ilahtuisivatko he? Pelästyisivätkö he? Emma ei osannut sanoa. Hän tiesi vain, että tuntui kuin tämä olisi hänen kohtalonsa. Mahdollisuus palata merille – oikein toden teolla! – ja asua laivalla. Se tuntui jotenkin oikealta. Tuntui, että työpaikka oli kuin luotu hänelle. Työpaikka, johon hänet oli tarkoitettu siitä lähtien,

kun hän neljävuotiaana oli marssinut Cowesiin lähtevän siipiratasaluksen komentosillalle ja vaatinut saada nähdä hevoset, joiden voimalla alus kulki. Hän muisti, että isä oli sekä hävennyt että ilahtunut tyttärensä julkeudesta, ja lautan kapteeni oli nostanut Emman ylös ja antanut hänen pidellä ruorista lyhyen suurenmoisen hetken ajan.

Emma kääntyi kadunkulmasta ja ohitti pienen ruoka-kaupan, jossa äiti kävi joka päivä ostamassa perheen ruokatarpeet. Hän vilkutti kadun toisella puolella asuvalle pienelle tytölle, joka pyöritti ulkona vannetta kepillä ja huomasi juoksevensa muutamat viimeiset metrit kotiovelleen, missä melkein kompastui sisareensa.

”Mitä sinä täällä ulkona istut, Ruby? Sotket vielä mekkosi, ja sitten äiti kyllä suuttuu.”

”Puunasin portaan tänään. Se on puhdas kuin mikä. Istun tässä, koska on parempi olla tässä kuin tuolla.” Ruby osoitti peukalollaan olan yli taloon.

”Voi ei! Mitä nyt on tapahtunut?” Emma voihkaisi. Uutisten olisi odotettava hetki. Hän tyrkkäsi Rubya jalallaan saadakseen tämän siirtymään ja istahti tämän viereen.

”Äiti on tapahtunut. Pakottaa minut puunaamaan portaita, pesemään vaatteita ja lakaisemaan lattioita. Ei meikätyttö ole mikään sisäkkö, Ems.”

”Meidän on jaettava askareet varsinkin nyt, kun Lily on sairas, ja äidin on hoidettava häntä.”

”Missä sinä sitten olet ollut? Missä olit iltapäivällä? Olisit voinut tehdä edes osan kotitöistä.” Ruby mulkoili Emmaa vihaisesti. ”Teen ihan riittävästi hommia siinä saakutin hotellissa ilman että tarvitsee työskennellä vielä työpäivän jälkeen kotona.”

Kolme sisarta. Kolme laivaa. Yksi sydäntä särkevä tarina.

1911. Emma, kolmesta sisaresta vanhin ja vastuuntuntoisin, pestautuu RMS Olympic -laivan henkilökuntaan, sen neitsytmatkalle Southamptonista New Yorkiin. Hän haaveilee ansaitsevansa tarpeeksi rahaa, jotta voi tarjota paremman elämän molemmille sisarilleen. Hän piilottaa valokuvan sisaristaan matkatavaroihinsa ja lupaa palata pian – toivoen, että sairaalloinen Lily pysyy terveenä ja oikukas Ruby käyttäytyy kunnolla. Mutta elämä ei ole ennustettavissa, ei merellä eikä maalla.

2019. Kun Harriet löytää ullakolta edesmenneen isoäitinsä matka-arkun, hän järkyttyy nähdessään valokuvan kolmesta sisaresta – isoäiti mainitsi vain yhden sisaren. Valokuva johdattaa Harrietin tarinaan Olympicista, Titanicista ja Britannicista, sekä järkyttävään paljastukseen kolmesta sisaresta, jotka joutuvat erilleen toisistaan...

KATHLEEN MCGURLIN tositapahtumien innoittama tunteikas lukuromaani *Valtameren kätkemä* on koskettava kertomus kaiken kattavasta toivosta.

